

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388971808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

terne. Jeg mindes at Frue Kirsten engang har advaret mig for ham, og sagt, at han snusede efter Frøken Mette. Og I — raabte han til Ridefogden. »Naadigherre!« tog denne Ordet, »I saae jo selv Ridefogdens Skrivelse paa Vestervig; det er ham, som har narret os Alle; eller ogsaa Brevet har været falskt; tilmed var han saa stille, ordentlig og arbejdsom, saa høflig og saa ydmyg, at det aldrig kunde falde mig ind, at han var en adelig Herre.« »Herskabet ligger i Maanen« sagde den Gamle, og satte sin Hest i Trav; »den som først faaer Øje paa Desertøren, giver jeg tre Kroner.« — Troppen havde vel halvanden Miil at ride, inden den kunde naae det tilsigtede Vadsted gjennem Karup Aae. Imidlertid vil jeg, med Læserens Tilladelse, ile foran derned, og nærme mig de Flygtende, som nu nætop berøre den anden Bred.

Den stakkels Isabelle, udmattet af sin dobbelte Byrde, og den første Miils hæftige Løb, gik langsomt og vaklende opad Lyngbakken. Cornetten — thi det var virkelig ham — saae sig ofte tilbage med en bekymret Mine; og hentede sig hvergang et Kys hos sin søde Mette, der i Ridedragt sad bag ved ham, og holdt ham tæt omfavnet. »Seer I endnu Intet?« spurgte hun ængstelig; thi selv turde hun ikke see sig om. »Endnu ikke« svarede han; »men jeg frygter — Solen er allerede et Stykke over Jorden; de maae være paa Vejen efter os — naar kun Hoppen kunde holde det ud.« »Men eders Broders Vogn?« spurgte hun efter et Ophold. »Den skulde have mødt ved Aaen i Dægningen« svarede han; »jeg kan ikke begribe, hvad der opholder den. Vi have endnu to Miil, inden vi komme ud af Heden, og dersom de imidlertid have fundet det rette Spor — I det han saaledes talde, havde de naaet det Øverste af Banken, og den store vestlige Hede udbredte sig nu, som et Hav, foran dem; men ingen Vogn, intet levende Væsen var at opdage. Cornetten holdt stille, for at lade Hesten puste, og gjorde en halv Vending, for des mageligere at kunne overse den nu tilbagelagte østlige Alhede. Ogsaa den var bar og øde: Intet at see, uden enkelte Tørvestakke; Intet at høre, uden Uhrhanernes Skoggren, Aaens Susen, Isabellens Pusten og deres egne Sukke. En Stund bieve de saaledes holdende, indtil Frøkenen brød Tausheden med det Spørgsmaal: »er der ikke Noget, som rører sig langt borte?« Hun sagde dette med dæmpet Røst, som om hun frygtede for, at det skulde høres paa den anden Side af Ørken. »Det er ikke Tid at tøve længere« svarede han, »jeg frygter at det er eders Fader, som kommer hisset ud.« Med disse Ord drejede han atter mod Vesten, og sporede He-

sten. »Ak min Fader!» sukkede hun, og omsnoede end fastere sin Bortfører. »I Ungern» sagde han, »— det er nu i denne Tid fem Aar siden — laae vi i Natteqvarteer i en Landsbye. Om Morgen blev vi overrumpede af Tyrkerne. Da jeg steg tilhest, var der allerede Ild i et Par Huse; vi maatte retirere, og jeg var een af de sidste. Omtrent en halv Fjerdingsvej fra Byen kom en lille Ungarer, en Dreng paa ti, tolv Aar, løbende efter mig, forfulgt af en Trop Janitskare. Han var halv nøgen. Længe kunde han ikke holde det ud. Jeg reed tilbage, og tog ham op paa Hesten; i dette Øjeblik havde den første Janitskar naaet os. Før end han faldt, gav han mig denne Erindring over Ansigtet. Men jeg reddede min lille Ungarer. Han er hos min Broder, og skulde idag være kommen os imøde. Min Dyrebarest! jeg var dengang bedre tilmode, end nu.» Han saae sig atter om: »Det lader til, at de nærme sig — forcerer jeg Hoppen, vil hun styrte.» De rede et Stykke videre frem — han med et beklæmt, hun med et angsteligt bankende Hjerte. »Jeg maa gaae» sagde han, og stod af, »det vil hjælpe den saa meget. See Jer ikke tilbage, kjereste Frøken!» »Ak Gud!» raabte hun, »er det dem?» »Der ere syv eller otte» svarede han: »saavidt jeg kan skjønne, ere de ridende.» »Hvor langt kan de være borte?» spurgte hun atter. »Lidt over en halv Miil — tre Fjerdingsvej» svarede han. Uagtet hans Formaning saae hun atter tilbage. »Jeg seer Ingen» raabte hun. »Jeg ikke heller nu» sagde han; »men de ere vel nede i en Dal — der kommer een frem igjen, og nok een — kom, kom! stakkels Belle!» raabte han og trak den efter sig; »du pleier ellers at gjøre krum Hals, og løfte dine Fødder højt nok; nu slæber du dem hen ad Jorden, og strækker dit Hoved lige ud, som en Fisk, Man med Magt maa drage op af Vandet.» Efter et Ophold spurgte Frøkenen: »mon de kunne see os?» »De ride lige efter os» svarede Cornetten, »de vinde meer og meer —» »Himmell!» raabte hun, »dersom de naae os! ak! jeg frygter, at min Fader vil dræbe Eder; men jeg vil beskytte Eder med mit svage Legerne, kjereste Holger! jeg kan ikke overleve Eder!»

Under deslige ængstelige afbrudte Samtaler vare de komne omtrent en lille halv Miil fra Aaen ind i Vesterheden. Forfølgerne vare nu tæt ved den østlige Aabred; de kunde allerede tydeligt skjælnes og tælles. De Flygtendes Angst var nærved at gaae over til Fortvivlelse — intet Glimt af Redning. Cornetten pustede omkaps med Hesten; Frøkenen græd. Da rejste sig pludselig tæt foran dem en stor, bruunklædt Mand op af den høje Lyng, med en Besse i den ene Haand og